

פרשת צו – קורבן תודה

בפרשה כתובים הדינים של שני קורבנות השלמים.

הקורבן הראשון הוא קורבן שלמים שמביאים בגלל נדר או נדבה (ז יא-יב) וקורבן השלמים השני הוא קורבן תודה (ז טז).

קורבן תודה מביא מי שחזר מהפלגה בים, מי שחזר ממסע במדבר, מי שיצא מבית הסוהר ומי שהיה חולה והבריא.

יש כמה הבדלים בין קורבן שלמים שבא בנדבה לבין קורבן שלמים שבא כקורבן תודה:

בקורבן תודה מביאים עם הקורבן ארבעים לחמים, ארבעה נותנים לכוהן ושלושים ושישה לחמים נותנים לבעל הקורבן.

בקורבן שלמים שבא בנדבה לא מביאים לחמים.

הבדל שני הוא זמן אכילת הקורבן. קורבן תודה נאכל ביום ההקרבה עד חצות הלילה וקורבן שלמים הבא בנדבה נאכל ביום ההקרבה, בלילה שלאחריו ולמחרת עד השקיעה.

מקורבן התודה מקריבים על המזבח את האימורים שהם: החלב הכליות ויותרת הכבד; לכוהן נותנים את החזה והשוק, ואת רוב הקורבן נותנים לבעל הקורבן ובנוסף לכך נותנים לו שלושים ושש חלות גדולות.

נשאלת השאלה איך המקריב יוכל לאכול את בשר הקורבן ואת כל החלות עד חצות הלילה?

הרי זו דרישה שאי אפשר לממש אותה! ואם כן איך התורה מצווה ציווי שלא ניתן למימוש?

על השאלה מתרץ בעל 'העמק דבר' שכדי שבעל הקורבן יוכל לאכול את כל הכמות של הבשר והחלות, הוא חייב להזמין אנשים נוספים שיאכלו איתו, ועל ידי כך מתקיימת סעודת מצווה עם הרבה משתתפים, בסעודה הוא יספר על הנס שארע לו וכך ישתבח ויתפרסם שמו של הקב"ה.

הסבר נוסף לזמן הקצר שבו יש לאכול את הקורבן הוא שכדי שרגש ההתפעלות והתודה על הנס יישאר בכל עוצמתו ביום ההקרבה, כי למחרת רגש ההתפעלות כבר יתמעט.

על חשיבות אמירת תודה לקב"ה למדנו מחזקיהו מלך יהודה.

אחרי שהקב"ה עשה נס גדול וכל צבא אשור שצר על ירושלים מת בלילה אחד, חזקיהו לא הודה על כך לקב"ה, אמרו רבותינו במדרש שיר השירים רבה (ד ח) שרצה הקב"ה לעשות את חזקיהו מלך המשיח והוא לא זכה לכך בגלל שלא הודה לקב"ה.

לכן, כדי שלא נשכח להודות לה' על כל החסדים שהוא עושה איתנו, תקנו לנו רבותינו להגיד שלוש פעמים ביום בתפילת שמונה עשרה: "מודים אנחנו לך" ולסיים בברכה: ברוך אתה ה' הטוב שמך ולך נאה להודות.